

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

25 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte - Petru Ursache,

Judecători – Ghenadie Nicolaev, Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Liliana Pasat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 martie 2014, în cauza penală în privința lui,

Spînu Nicolae Gheorghe, născut la 02.01.1978, originar și domiciliat în s. Mihăileni, r-nul Rîșcani.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- *de la 27 ianuarie 2011 pînă la 25 iulie 2013 (prima instanță)*
- *de la 13 august 2013 pînă la 19 martie 2014 (instanța de apel)*
- *de la 20 mai 2014 pînă la 25 iunie 2014 (instanța de recurs)*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința judecătorească Rîșcani din 25 iulie 2013, **Spînu Nicolae Gheorghe**, a fost condamnat în baza art. 151 alin.(1) Cod penal, la 5 (cinci) ani închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probă 2 (doi) ani.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, Spînu Nicolae, la 20 ianuarie 2010, în jurul orelor 23:00 – 24:00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflîndu-se lîngă gospodăria lui Brînză A., din s. Mihăileni, r-nul Rîșcani, avînd scopul cauzării vătămărilor intenționate a integrității corporale lui T. Conea, din motiv că, acesta l-a ofensat cu cuvinte necenzurate, a smuls o scîndură de la gard și i-a aplicat acestuia multiple lovituri în regiunea corpului și capului, ulterior, după ce ultimul a căzut la pămînt, Spînu N, a continuat să-l lovească cu picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzîndu-i astfel vătămări corporale grave.

3. Sentința a fost atacată de către:

Procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia în latura stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie aplicată pedeapsa în baza art. 151 alin.(1) Cod penal, de 8 (opt) ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cerințelor sale acuzatorul de stat a indicat că, la stabilirea pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de fond nu a ținut

cont în deplină măsură de criteriile generale de individualizare a pedepsei. Astfel, s-a considerat că reieșind din personalitatea inculpatului, comportamentul acestuia la etapa de urmărire penală și judecare a cauzei, influența pedepsei stabilite acestuia nu-și va atinge scopul de corectare și reeducare.

Partea vătămată, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat, deoarece consideră că acesta nu a comis fapta care i se încredințează.

În motivarea cerințelor sale apelantul a descris modul în care s-au derulat evenimentele petrecute cu el și a negat participarea inculpatului la fapta incriminată.

Avocatul, Igor Țurcanu în numele inculpatului și inculpatul, care au solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului declarat, avocatul s-a limitat la critica asupra aprecierii probelor efectuată de către instanța de fond și care s-a rezumat la următoarele:

- la dosar există o cerere, care presupus, era scrisă din numele părții vătămate din 20 ianuarie 2010, privind încetarea procedurii de cercetare a cauzei, fapt ce nu corespunde realității și care demonstrează faptul falsificării probelor;

- procesul penal a început abia peste 20 de zile de la comiterea infracțiunii;

- la urmărirea penală nu a fost efectuată confruntarea dintre Conea T. și Spînu N., chiar dacă din partea apărării s-a solicitat acest lucru;

- inculpatului i-a fost sechestrat în mod ilegal pașaportul și care, în prezent este reținut ilegal de către organele de urmărire penală.

- în viziunea apărării soții Brînză, erau primii suspecți în comiterea infracțiunii date, deoarece erau unicii martori la cele întâmplate, iar nedeclararea adevărului de la bun început, cine este vinovatul, trezește suspiciuni.

- în ședința de judecată nu s-a stabilit cu ce anume a fost lovită partea vătămată, cu un topor sau cu scîndura de la gard, concluziile experților fiind contradictorii.

- contrar prevederilor art. 372 Cod de procedură penală, nu au fost examinate corpurile delictuale ca, scîndura de la gard și șuvițele de păr, aceste probe nu puteau fi puse la baza sentinței de condamnare.

- nu a fost numită o expertiză pentru a stabili cu certitudine cui îi aparțin firele de păr depistate pe scîndură, cu atât mai mult, că din declarațiile părții vătămate, dar și a martorilor, rezulta că Conea T., era îmbrăcat într-o scurtă cu glugă pe cap. Ca urmare, sub nici o formă pe scîndura menționată mai sus, sau alt corp contondent nu ar fi putut să fie găsite șuvițe de păr ale părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 martie 2014, care a fost pronunțată integral în aceeași zi, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, fiind menținută sentința.

5. În motivarea soluției sale, instanța de apel a menționat că, în urma unei cercetări multilaterale, complete și obiective a probelor administrate pe caz, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, s-a ajuns la concluzia că, instanța de fond

corect a apreciat asupra circumstanțelor de fapt și aspectelor de drept ce au o importanță pentru justa soluționare a cauzei.

Astfel, s-a constatat că declarațiile soților Știrbu și Brînză, a lui Viorel Galașanu, Ana Gheorghită, colaboratorilor de poliție Visarion Untilă și Nicolae Calistru și declarațiile medicului-legist Sergiu Raileanu, aflându-se în coraborare reciprocă, indicau cu certitudine asupra faptului privind maltratarea părții vătămate în seara de 20.01.2010, de către inculpat, în împrejurările redade de către soții Brînză Aurel și Alina, precum și martorul Galașanu V., care a aflat despre cele întâmplate nemijlocit la fața locului, unde se afla și inculpatul, care nu a negat cele relatate de către Brînză Aurel.

Totodată, comportamentul postfaptic manifestat de către inculpat, prin solicitarea insistentă de a nu fi divulgat, cu atât mai mult demonstra vinovăția acestuia, iar nerecunoașterea faptei imputate cu mențiunea despre revenirea la domiciliu îndată ce a plecat din curtea soților Știrbu, unde întrebuințase băuturi alcoolice, fără a-l vedea pe drum pe Conea T., care plecaseră de ceva timp mai înainte, a fost apreciată drept o încercare de a duce în eroare instanțele de judecată, în vederea evitării răspunderii penale.

Referitor la argumentul invocat de către apărare, precum că, partea vătămată a fost maltrată de către Brînză Aurel, instanța de apel l-a considerat neîntemeiat lipsind în acest sens careva probe, reținând totodată lipsa unei motivații logice a acestei intenții, luând în considerație faptul că aceștia doi pînă la incident nici nu se cunoșteau, cu atât mai mult că, nu au avut anterior careva conflicte împreună. În același sens, circumstanțele constatate, indicau asupra unei motivații logice privind maltratarea părții vătămate de către inculpat, care au început cearta din gospodăria soților Știrbu în urma adresării de către primul cu cuvinte necenzurate, fiindu-i făcute observații de către inculpat.

De către instanța de apel nu a fost reținut nici argumentul privind mușamalizarea sau falsificarea dosarului penal de către colaboratorii de poliție, faptul dat nefiind demonstrat prin careva probe concludente, în acest sens existînd și o hotărîre de refuz în pornirea urmăririi penale. Argumentul dat a fost apreciat drept unul declarativ și care nu putea influența la justa soluționare a prezentei cauzei și care a avut drept scop ducerea în eroare a instanțelor de judecată.

Cu referire la argumentele nemijlocit expuse de către partea apărării în vederea achitării inculpatului, instanța de apel a indicat că, negarea de către partea vătămată a cererii de încetare a cauzei, pe motiv că nu a fost întocmită de el, nu putea influența legalitatea procesului penal, care a fost pornit la cererea soției acestuia Gheorghita Ana, infracțiunea imputată inculpatului făcînd parte din categoria celor grave, referitor la care urmărirea penală putea fi inițiată și la autosesizarea oup, în lipsa cererii părții vătămate. Pe de altă parte, cererea nominalizată nici nu a fost prezentată de către partea acuzării în calitate de probă, prezența sau lipsa acesteia în dosar neinfluențînd la stabilirea adevărului. Anume aceste motive au stat la baza respingerii demersului avocatului în numele inculpatului, privind numirea în privința respectivei cereri a expertizei

grafoscopice, fiindcă ea nu atesta careva împrejurare importantă pentru justa soluționare a cauzei, fiind absolut irelevantă.

Totodată, argumentul privind pornirea întârziată a urmăririi penale în cauza dată, nu a afectat nici într-un mod derularea procesului penal, cu stabilirea adevărului pe cauză, fiind explicabilă prin constatarea întârziată a gradului vătămărilor corporale cauzate victimei, deoarece primul raport de examinare medico-legală a documentelor medicale, datează cu data de 10.02.2010.

Cu referire la argumentul privind neefectuarea de către oup a confruntării dintre partea vătămată și inculpat, instanța de apel l-a apreciat drept unul care nu putea servi temei de achitare a ultimului, deoarece necesitatea efectuării anumitor acțiuni de urmărire penală o decide potrivit legii procesual - penale, procurorul ce conduce urmărirea pe caz sau ofițerul de urmărire penală ce instrumentează cauza penală, care au concluzionat în speța dată suficiența probelor ce demonstrează vinovăția inculpatului. Pe de altă parte, în materialele cauzei penale s-a constatat lipsa datelor ce ar demonstra solicitarea apărării privind efectuarea confruntării dintre inculpat și victimă, o atare cerință nefiind formulată nici la finele urmăririi penale, când materialele cauzei au fost prezentate spre luare de cunoștință, fapt ce în corespundere cu art. 230 alin. (2) Cod procedură penală, determina pierderea dreptului procesual de invocare a respectivei cerințe.

La fel, a fost apreciată și netemeinicia argumentului privind nerecunoașterea în calitate de corp delict a scurtei în care victima a fost îmbrăcată la momentul celor petrecute, deoarece versiunea privind posibilitatea rămînerii pe gluga ei a urmelor de lovituri, ceea ce ar permite aprecierea mecanismului de cauzare a vătămărilor corporale și numărul loviturilor aplicate, nu a fost invocată la etapa urmăririi penale și în instanța de fond. Totodată, mecanismul cauzării vătămărilor corporale și **obiectul** cu care au fost aplicate loviturile, au fost determinate cu certitudine de către medicul-legist Sergiu Railean ce a depus declarații în acest sens, precum și de către concluziile expuse în raporturile de expertiză medico-legală în comisie și cel biologic, acesta fiind examinat și atașat la materialele cauzei în calitate de corp delict.

În altă ordine de idei, la solicitarea părții apărării privind verificarea legalității ridicării de la inculpat în cadrul urmăririi penale a pașaportului străin, instanța de apel a apreciat că aceste circumstanțe țin de o altă procedură, ce nu avea influență asupra procesului penal declanșat în cauza dată.

În latura invocării unor erori procesuale admise de către partea acuzării la instrumentarea prezentei cauze, instanța de apel a apreciat că aceste circumstanțe nu au viciat respectivele acțiuni de urmărire penală, precum și legalitatea actelor întocmite în acest sens, urmînd a fi luate în considerație la stabilirea pedepsei penale, prin reducerea acesteia în corespundere cu art. 385 alin. (4) Cod procedură penală, fapt care a și fost realizat de către instanța de fond, prin numirea inculpatului a unei pedepse condiționate.

Instanța de apel a mai apreciat drept irelevante și declarațiile martorului Spînu Vasile, referitor la faptul că l-a văzut pe inculpat revenind acasă în jurul orei

23:00, deoarece numitul nu a putut nominaliza cu certitudine data la care s-a făcut referire, declarațiile date venind în contradicție cu celelalte probe administrate pe caz.

Respingînd integral apelurile declarate de către partea vătămată, inculpat și avocat în numele inculpatului ca fiind nefondate, instanța de apel a reținut, temeinicia sentinței și în latura ce ține de stabilirea pedepsei penale, deoarece, la numirea ei a fost acordată deplină eficiență dispozițiilor art. 61 Cod penal ce țin de scopul pedepsei penale întru restabilirea echității sociale, corectarea celui vinovat, precum și prevenirea săvîrșirii de către el a altor fapte prejudiciabile, raportate la art. 75 Cod penal ce stabilesc criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, cum sunt: gravitatea faptei penale, pericolul ei social sporit și prejudiciabil, motivul comiterii - starea de ebrietate alcoolică a inculpatului și ofensa cu cuvinte necenzurate din partea victimei, împrejurări de fapt ce au determinat justificat numirea inculpatului a unei pedepse cu închisoare. Totodată, ținîndu-se cont de personalitatea inculpatului, care era la prima abatere de lege, caracterizîndu-se pozitiv de la locul de trai, avînd la întreținere trei copii minori, instanța întemeiat a concluzionat posibilitatea aplicării în privința acestuia a dispozițiilor art. 90 Cod penal, dîndu-i posibilitate inculpatului ca prin muncă cinstită și comportare exemplară să îndreptățească încrederea ce i s-a acordat.

Concluzionînd legalitatea pedepsei stabilite inculpatului prin sentință, instanța de apel a considerat necesar de a respinge în acest sens apelul declarat de procuror, deoarece pe lîngă cele constatate de către instanța de fond, s-a constatat și nedorința părții vătămate de condamnare a inculpatului, precum și prezența în cauză a unor erori procesuale, care ar putea fi interpretate în favoarea aplicării prevederilor art. 385 alin. (4) Cod procedura penală, prin reducerea pedepsei penale în sensul și mărimea celei stabilite de către instanța de fond.

6. Decizia instanței de apel este atacată de către procuror, care, întemeindu-se pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului să-i fie exclusă din pedeapsa aplicată, prevederile art. 90 Cod penal.

În motivarea cerințelor sale, acuzatorul de stat indică că la pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de fond și menținută de către instanța de apel, nu s-a ținut cont de principiile de individualizare a pedepsei penale, nefiind luat în considerație faptul că, acesta a săvîrșit o infracțiune gravă precum și comportamentul inculpatului, care atît la etapa urmăririi penale, cît și la judecarea cauzei s-a manifestat prin influențarea martorilor de a da declarații false.

În viziunea recurentului, circumstanțele la care a făcut referire instanța de apel, motivînd necesitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, nu erau suficiente, iar pedeapsa aplicată inculpatului nu-și va atinge efectul așteptat asupra corectării și reeducării lui.

6.1. Pe cauză au fost depuse referințe de către **inculpat și partea vătămată**, care au solicitat declararea inadmisibilității recursului, deoarece fapta nu a fost comisă de către inculpat.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Din lucrările cauzei, Colegiul penal constată că pedeapsa aplicată inculpatului nu a fost stabilită în limitele minime prevăzute de sancțiunea infracțiunii incriminate, sancțiunea de la art. 151 alin. (1) Cod penal, fiind de la 3 (trei) pînă la 10 (zece) ani închisoare, la momentul comiterii faptei.

În așa mod, rezultă că instanța de apel a adoptat o decizie argumentată cu respectarea criteriilor generale de individualizare a pedepsei, luînd în considerație toate circumstanțele concrete ale cauzei, caracterul și gravitatea infracțiunii comise, care este gravă, motivul și scopul celor comise, personalitatea vinovatului, care se caracterizează pozitiv la locul de trai, prezența în familia acestuia a trei copii minori, de consecințele survenite în rezultatul comiterii infracțiunii, precum și de faptul că partea vătămată nu dorește pedepsirea inculpatului, ținîndu-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea inculpatului, cît și din partea altor persoane, cît și de faptul că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei.

În consecința celor expuse supra, Colegiul penal conchide că decizia contestată nu este afectată de erori de drept prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, fiind individualizată corect pedeapsa, motiv pentru care se constată că recursul declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Liliana Pasat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 martie 2014, în cauza penală în privința lui *Spînu Nicolae Gheorghe*, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 iulie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș